

Katja Brandis

De erfenis

Woodwalkers
The Return

Met illustraties van Claudia Carls
Vertaald door Ingrid Vandekerckhove

Ik kan intussen vrij goed verbergen dat ik niet alleen een blonde jongen met goudgroene ogen ben, maar in mijn tweede gedaante ook een poema. Ik heb mijn eerste jaar op het geheime woodwalkerinternaat Clearwater High gehaald dankzij het inhaalexamen in diertalen, en het was heel fijn om de zomervakantie door te brengen met mijn liefste poolwolvin Tikaani. Nu ben ik benieuwd wat de leraren hebben bedacht voor ons tweede schooljaar. En natuurlijk of mijn zus Mia, die tot nu toe als wilde poema in de bergen heeft geleefd, zich thuis zal voelen op deze school. Soms denk ik aan Andrew Milling, mijn ergste vijand, die tot levenslang werd veroordeeld na zijn aanvallen op mensen. Maar waarom zou ik nog steeds bang voor hem zijn? Hij zit voor een heel lange tijd opgesloten in een van de gevangenissen van de Raad, het Sunny Meadows 'dierenpark' ...

Proloog

Andrew Milling

Het was vernederend om aangestaard te worden als een dieren-tuindier, maar hij was eraan gewend geraakt. Waar hij nooit ofte nimmer aan zou wennen, was dat de Raad hem zijn vermogen om te transformeren had afgenomen. Hij was de machtigste wood-walker in het Amerikaanse Westen geweest. En op een dag zou hij dat weer zijn.

‘Kijk, mam, een leeuw!’ riep een jongen achter de wand van dik pantserglas. ‘Die ziet er echt pluizig uit!’

‘Nee, lieverd, dat is geen leeuw; dat is een poema,’ legde de moeder uit. ‘Maar het is waar, sommige mensen noemen ze berg-leeuwen.’

Andrew Milling negeerde hen allebei, liep op zijn grote poten door de struiken naar de vijver, hurkte en dronk. Als hij vrij was geweest, had hij die mensen binnen een paar seconden kunnen verscheuren. Maar hij wist uit ervaring dat de omheining – waar sommige bezoekers zich over verbaasden – ontsnappingsbestendig was. De gevangenen met een milde straf hadden ruime, aan de natuurlijke habitat aangepaste verblijven die op het eerste gezicht nauwelijks verschilden van die van een gewone dierentuin, maar zijn eigen verblijf was maximaal beveiligd. Zelfs tussen hem en de lucht waren lange kabels gespannen die onder hoogspanning stonden, zodat er geen vliegende walker op kon landen of

iemand van buitenaf materiaal naar hem kon gooien. Niet dat hij er veel mee had kunnen aanvangen; hij beschikte immers alleen over poten en niet meer over handen.

‘Hé, poema! Kijk naar mij!’ riep de jongen nu, terwijl hij met zijn vlakke handen tegen de glaswand sloeg. ‘Poema! Hier, katje, kijk eens hier!’

Dat irriteerde hem en er was nu net geen bewaker in de buurt om hem tegen te houden. Dus draaide Andrew zijn hoofd om en wierp de jongen een doordringende blik toe. Geschrokken deinsde het kind achteruit. Wedden dat zijn hart als een gek tekeering? Hij was tenminste slim genoeg om het gevaar te voelen. ‘Kunnen we nu naar de eland gaan?’ vroeg hij, terwijl hij zijn moeders hand vastpakte.

‘Ja, natuurlijk, lieverd. Wil je nog een chocoladereep?’

Van jaloezie groef Andrew met zijn klauwen diepe groeven in de dichtstbijzijnde boomstam. Andere woodwalkers, onder wie vast ook zijn voormalige commandant Lomina – een eland in zijn tweede gedaante – mochten zich ’s nachts, als alle bezoekers Sunny Meadows hadden verlaten, transformeren en in hun eerste gedaante menselijke dingen doen: een cola drinken, kaarten met andere gevangenen, een tijdschrift lezen. Alleen hij en een paar anderen waren bevroren in hun tweede gedaante.

Apparaten, dempers genaamd, verhinderden dat hij via zijn gedachten met andere gevangenen kon communiceren. Zelfs met de herten en vossen direct naast hem lukte het niet, hoewel zijn vermogen om van hoofd tot hoofd te spreken altijd sterk was geweest. Zo verhinderde die vervloekte Raad hem dus om samen met zijn volgelingen, die ook in Sunny Meadows waren beland, nieuwe plannen te smeden. Het was de raadsleden ongetwijfeld

duidelijk dat hij hen zou vernietigen omdat ze zijn plannen hadden gedwarsboemd en hem hierheen hadden verbannen.

Maar vandaag was er iets anders dan anders. Wat was het? Andrew Milling struinde rusteloos over het terrein, dat zorgvuldig met struiken en bomen beplant was, tot hij ontdekte wat het was.

Aan de zuidkant van de omheining was een van de gedachtedempers – een zilveren cilinder ongeveer zo groot als een colaflesje – gebroken.

Dit was zijn kans!

Hoe lang zou het duren voordat ze erachter kwamen dat het ding kapot was en het zouden vervangen?

De hele dag door luisterde hij, spitste zijn zintuigen tot het uiterste. Probeerde aan te voelen of er een walker tussen de bezoekers van het dierenpark zat. Hoopte, wachtte. Af en toe kwamen er vroegere volgelingen van hem langs; hij herkende ze aan het diepe respect waarmee ze hem bekeken. Misschien zou een van hen vandaag komen ...

In de namiddag slenterde een man van een jaar of zestig voorbij met een belachelijke rood-groene pet op en met aan zijn hand een klein meisje. Hij was een woodwalker, dat was duidelijk te voelen. Nee, hij was niet de juiste. Oudere mensen waren te voorzichtig, te sceptisch. Als de man zelf niet wist dat hij geen normaal mens was, zou het te lang duren om hem dat uit te leggen en zou hij het waarschijnlijk niet geloven.

Tegen de avond spitste Andrew Milling opnieuw zijn oren toen een blonde vrouw, gekleed in een wit Prada-pak met een perzikkleurige blouse, voor de gepantserde glaswand bleef staan. Een horloge met diamanten schitterde om haar pols. Hij voelde dat ze een walker was en de manier waarop ze hem aankeek, gebio-

logeerd – en op de een of andere manier *wetend* – vertelde hem dat ze hoogstwaarschijnlijk zijn verhaal kende.

Moest hij contact met haar maken? Het was moeilijk om de blik op haar gezicht te interpreteren, misschien voelde ze wel afschuw voor hem. Het was te riskant om haar aan te spreken.

Met een vreemde glimlach knikte ze naar hem en stipstapte toen weg op haar dure schoenen met hoge hakken.

Hij had geluk: ook de dag daarop hadden zijn bewakers niet door dat de demper defect was. Weer kwam geen van zijn vroegere volgelingen voorbij, maar wel iemand die bijna net zo geschikt was. Een meisje, misschien dertien, met een fris gezicht, haar wangen rood van de koele ochtendlucht van de Rocky Mountains. Argeloze blauwe ogen keken hem nieuwsgierig aan. Ze was duidelijk een woodwalker, net als haar vader, maar hij had het gevoel dat ze zich allebei nog nooit hadden getransformeerd. Haar moeder en broertje voelden aan als normale mensen.

‘Wow, wat een grote poema ... Moet je zien!’ zei het meisje en ze stopte, terwijl ze naar hem keek. ‘Roofkatten zijn gewoon zo cool!’

‘Dat klopt,’ zei haar moeder, terwijl ze haar smartphone in de hoogte stak

en een paar foto's maakte. 'Een prachtige jongen. Maar hij heeft wel veel littekens. Blijkbaar vocht hij graag toen hij in het wild leefde!'

Ze wisten niet wie hij was. Perfect.

Andrew Milling draaide zijn hoofd om met zijn kattenogen naar het gezinnetje te kijken en verbande de dodelijke woede diep in hem. Er mocht niets misgaan. Het was mogelijk dat de werknemers vandaag zouden merken dat de demper niet goed werkte; misschien was dit zijn enige kans. Terwijl de ouders verder liepen met het jongere broertje, stuurde hij een stille groet naar het hoofd van het meisje.

Verbijsterd keek ze om zich heen. 'Hallo?' vroeg ze beduusd. 'Is daar iemand?'

Er was geen mens in de buurt.

Ik was het, zei Andrew Milling. De poema.

Het meisje staarde hem met open mond aan.

Mijn naam is Andrew. Hoe heet jij?

'Kim... Kimberley,' stamelde het meisje en ze keek nog steeds vol ongeloof om zich heen. Door de glaswand kon hij haar niet ruiken; wat voor dier kon ze zijn in haar tweede gedaante? Ze vervolgde: 'Hoezo ... Hoe komt het dat jij kunt spreken? Ben je ... een magisch dier?'

Zoiets, zei hij, en hij liet zijn blik even treurig naar de horizon dwalen. Sinds juni zit ik hier gevangen. In een veel te klein verblijf, terwijl ik de vrijheid van de bergen gewend ben.

'O jee, dat is echt erg.' Ze wierp hem een droevige blik toe.

Maar nu ben jij gekomen, vervolgde hij. Eindelijk!

'Ik ... Bedoel je dat je op me wachtte?' Hij zag dat het meisje haar adem inhield.

Ja, precies op jou, want jij bent misschien wel de enige die me kan helpen, kondigde Andrew Milling plechtig aan. Lang geleden voerspelden de wijzen dat je zou komen ... als de avondster bijzonder helder schijnt, als er 's nachts een maansikkel aan de hemel staat en als ik een zwaluwstaartvlinder zie. En dat is precies wat er is gebeurd!

‘Kim! Waar ben je?’ hoorde hij haar ouders roepen. Verdorie.

‘Ik kom er zo aan!’ antwoordde het meisje, terwijl ze haar schouderlange bruine haar uit haar gezicht veegde en zich weer met stralend blauwe ogen naar hem toe keerde. ‘Wat kan ik doen?’

Hij legde het haar in detail uit en voegde eraan toe: *Dit moet allemaal ons geheim blijven, begrijp je? Dat is heel, heel belangrijk!*

Kimberley legde plechtig haar hand op haar hart. ‘Natuurlijk. Ik zal niemand iets vertellen. Niets, geen woord!’

Ze was zo’n arme, domme gans.